

Capitolul 4, versetul 17a: Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu;

Apostolul revine la principiul, pe care l-a numit deja: cu toate că vin prigoane din partea dușmanilor, ele sunt totuși încercări, mijloace de disciplinare din partea lui Dumnezeu (versetul 12). Totul din univers trebuie judecat de Dumnezeu și este de la sine înțeles, că judecata Sa începe la cei ce Îi sunt mai apropiați: Casa Sa, în care locuiește.

Dumnezeu este lumină și în El nu este deloc întuneric (1 Ioan 1, 5). Cu toate că El este îndelung răbdător și îndurător, toate lucrurile trebuie să fie în concordanță cu ce este El. Ca să obțină aceasta, cu autoritatea care o are, El trimite încercările Sale și judecățile Sale de prevenire. În cele din urmă, tot ce nu este în concordanță cu El trebuie înlăturat. Vor fi închise în lacul de foc, în iad, unde vor sta veșnic sub pedeapsa judecății. Dar aceasta nu este o judecată de prevenire, ci este o judecată directă și definitivă.

Este un principiu permanent în Scriptură, pe care îl putem înțelege bine, că judecata începe la cei ce sunt mai aproape de Dumnezeu. El trebuie să fie sfințit în cei ce se apropie de El! Fiecare om dorește, ca tot ce aparține casei sale să fie în concordanță cu el însuși. O femeie care iubește curățenia nu poate fi mulțumită să locuiască într-o casă murdară. Dumnezeu, care este lumină, cu siguranță nu va putea să locuiască într-o astfel de casă. El trebuie să aranjeze totul potrivit cu natura Sa sfântă și să aducă totul în concordanță cu ea.

Vedem aceasta în istoria lui Israel. Când slujba idolatră a pătruns în Templu, cu toate judecățile lui Dumnezeu exercitate în previziunea Sa și cu toate atenționările Lui pline de dragoste, slava Domnului s-a îndepărtat din Templu, iar judecata a început la oamenii bătrâni, care erau înaintea Casei (Ezechiel 9, 6). Dumnezeu a zis: »Eu v-am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului: de aceea vă voi și pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre. *Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoșiți?*« (Amos 3, 2-3; Ioan 2, 13-16) Dar celorlalte popoare le-a zis: »Căci iată că în cetatea peste care se cheamă Numele Meu, încep să fac rău; și voi să rămâneți nepedepsiți? Nu veți rămâne nepedepsiți, căci voi chema sabia peste toți locuitorii pământului, zice Domnul oștirilor« (Ieremia 25, 15-29).

Este clar, că Petru vede altfel „Casa lui Dumnezeu”, decât a văzut-o în capitolul 2, 5. Acolo ea este construcția Domnului Isus, care nu este încă gata, și care va fi luată în slavă, de îndată ce va fi gata; este »Templul sfânt în Domnul«, despre care vorbește apostolul Pavel (Efeseni 2, 21). Dar lucrarea Domnului nu va fi judecată, căci ea este desăvârșit de bună. De îndată ce se vorbește despre judecată, este vorba de lucrarea oamenilor. Probabil începutul este făcut de Dumnezeu! Dar după aceea responsabilitatea este încredințată oamenilor. Așa sunt văzute Adunările în Apocalipsa 2 și 3. Aceasta este »un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul« (Efeseni 2, 22). Aceasta este prezentată cu toate consecințele ei în 1 Corinteni 3, 10-17.

În această scrisoare, Petru nu pleacă de la premiza, că necredincioșii au intrat în Casă. Dar în cea de-a doua scrisoare face cunoscut aceasta (2 Petru 2, 3). Apostolul Pavel scrie într-una din primele epistole ale Noului Testament, că taina fărâdelegii a început deja să lucreze (2 Tesaloniceni 2, 7).

Apostolii Ioan și Iuda nu sunt mai puțini clari în această privință (1 Ioan 2, 18). Nu a anunțat deja Domnul, că dușmanul va semăna neghină în grâu, când oamenii vor dormi? (Matei 13, 25) Este adevărat, că Duhul Sfânt a venit, ca să

locuiesc în Casă, și anume pentru Evanghelie (capitolul 1, 12), pentru cei credincioși (Ioan 14, 17) și pentru Adunare (1 Corinteni 12, și 13, 1-11), dar nu ca să îndepărteze răul prin judecată. Aceasta este rânduită Domnului Isus, care va restaura toate lucrurile, la venirea Sa, așa cum au anunțat profeții (Matei 13, 30; Faptele Apostolilor 3, 21).

Dar cu toate că Petru vede aici Casa constituită încă din credincioși adevărați, nu avem noi deseori nevoie să fim încercați? Judecata este ceva străin pentru Dumnezeu. Dar dacă în Casa Lui au pătruns lucruri, care necesită judecata, atunci El permite judecata. Așa cum am văzut, El folosește pe satana și lumea, ca să exercite pedeapsa (Iov 1, 2). Această pedeapsă este totdeauna în legătură cu ordinea rânduită de El Însuși. Așa a fost la Israel, așa este în lume, și tot așa este în Casa lui Dumnezeu. Tot ce nu este în concordanță cu ordinea stabilită de Dumnezeu în Casa Sa provoacă pedeapsa. Și Dumnezeu ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi. Noi putem fi orbi față de propriile păcate, deoarece nu suntem suficient de aproape de Domnul și am uitat să ne judecăm în lumina Sa. Dacă toți credincioșii ar merge pe drumul lor judecându-se singuri, ar fi puține ocazii pentru Dumnezeu ca să exercite judecata. Dar dacă se face loc firii pământești, Dumnezeu trebuie să acționeze.

Pentru noi însă, judecata lui Dumnezeu este disciplinare din partea *Tatălui*. De aceea noi nu suntem pedepsiți totdeauna pe baza răului pe care l-am făcut, ci câteodată pentru prevenirea răului. De aceea suferințele pot fi pentru unii slavă, prin care Dumnezeu este glorificat, ca de exemplu în cazul lui Iov (Iov 1, 2). Așa de exemplu luarea unui credincios în timpul unei prigoane, sau într-o altă împrejurare, înseamnă pentru respectivul evitarea unui rău viitor (și în orice caz este calea spre cer), dar este totdeauna o încercare pentru cei care rămân în urmă. A luat naștere un gol; inimilor li se atrage atenția cu privire la scurtimea și nesiguranța vieții; lumea este văzută în adevăratul ei caracter; sentimentele noastre se îndreaptă mai mult spre cer, acolo unde este cel adormit; lucrarea și părțășia lui ne lipsește.

Adunarea este un corp ceresc, și partea ei este în cer (Coloseni 3, 1-4; Filipeni 3, 19). Dacă ea năzuiește după lucrurile pământești – și mai mult chiar, năzuiește după lucrurile lumii -, Tatăl permite ca dușmanul să-i tulbure liniștea. Atunci ea va simți, că partea ei nu este pe pământ. Dar cât de des recunoaștem noi legăturile abia după ce au fost distruse! Câte lucruri sunt la noi, care nu sunt demne de El, cu toate că noi nu suntem conștienți de ele. Câteodată le observăm când suntem în încercări, alteori dispar fără să le fi observat. Câte motive avem să ne rugăm împreună cu David: »Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!« (Psalmul 139, 23-24) - »Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc! Păzește de asemenea pe robul Tău de mândrie, ... Fie cuvintele gurii mele și cugetarea inimii mele plăcute înaintea Ta, Doamne, Stânca mea și Răscumpărătorul meu!« (Psalmul 19)

Niciun har, niciun privilegiu nu schimbă cerințele sfinte ale naturii lui Dumnezeu. Toate trebuie aduse în concordanță cu ea, sau trebuie îndepărtate dinaintea Lui. Harul ne-a dăruit natura divină (2 Petru 1, 4), așa că principial există asemănare desăvârșită cu Dumnezeu. Dar ea trebuie să conducă la asemănare practică în gândire și în fapte. Pentru aceasta trebuie ca sentimentele și conștiința să fie exersate, ca totul în noi să fie în concordanță cu Cuvântul și orientate spre Dumnezeu. Dacă nu este așa, și din cauza aceasta mărturia lui Dumnezeu are de suferit, atunci Dumnezeu trebuie să judece. El o

face prin încercările, pe care le trimite spre disciplinare. Deoarece este judecata Tatălui, rezultatul este totdeauna o binecuvântare mai mare pentru noi. Dar din cauza aceasta nu este mai puțin severă. Noi nu trebuie să cădem din cauza ei, dar nici nu trebuie s-o minimalizăm (Evrei 12, 5). Ea este mărturia unei sfințenii care *trebuie* găsite la noi, deoarece am fost aduși în imediata apropiere a Dumnezeuului cel sfânt, care este totuși Tatăl nostru. Aceasta o învățăm în Locul Preasfânt. În felul acesta avem și răspunsul la întrebarea, de ce credincioșii suferă aici pe pământ mai mult decât necredincioșii. Aceștia vor avea mai târziu parte de judecată (Psalmul 73)!

Așa cum am spus deja, Petru presupune aici că toți cei din Casa lui Dumnezeu sunt oameni credincioși. Dar în a doua sa scrisoare proroceste, că va fi altfel. Cât de mult s-au împlinit cuvintele lui – și ale celorlalți apostoli și scriitori ai Noului Testament (Iuda 17-19)! Dacă privim în jurul nostru, vedem că practic toate bisericile mari ale lumii sunt dominate de „modernism” (Ezechiel 33; 34)¹, și multe grupări mai mici le urmează. Aproape că nu se găsește o grupare de oameni care se țin strâns de inspirația deplină a Cuvântului, de dumnezeirea și de întruparea ca Om a Domnului Isus. Și unde se găsește ordinea lui Dumnezeu în Casa lui Dumnezeu? Unde se găsește caracterul ceresc, și unde este despărțirea de lume?

În Apocalipsa 2 și 3 vedem prezentată profetic istoria Adunării pe pământ în responsabilitatea ei. Ochii pătrunzători ai Domnului Isus ca Judecător văd abaterea încă de la început: părăsirea dragostei dintâi. Abaterea progresează, cu toate încercările de zece zile, pe care Domnul le permite, până se ajunge să se locuiască acolo unde este tronul satanei, până la Tiatira, unde domnește Izabela. Acolo vedem judecata asupra Adunării, în caracterul ei de Adunare, cu toate că judecata va fi exercitată abia în capitolele 17 și 18. După aceea găsim în capitolul 3 istoria protestantismului, care se va încheia cu vărsarea din gura Domnului, când Domnul va pleca din mijlocul ei, deoarece înăuntru nu mai este nimic pentru El.

Dar va fi așa cum a fost la Israel: când judecata stă înaintea ușii, gândești că nu poți fi lovit de ea: »Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic« (Apocalipsa 3, 17)! Cu câteva luni în urmă am citit în Canada, că un profesor din Olanda, care ținea prelegeri în America, a zis că teologia în Olanda este într-o perioadă de înflorire. Și aceasta a zis-o, când de fapt decăderea este îngrozitoare, se vede *pretutindeni*, ar trebui s-o vezi cu ochii închiși! Locul minunat, pe care Dumnezeu în harul Său l-a dat Adunării, și privilegiile ei minunate o vor cruța de judecata lui Dumnezeu, dacă ea nesocotește harul lui Dumnezeu și îl schimbă în desfrânare (Iuda 4)? Și dacă singurul nostru Domn și Stăpân Isus Hristos este tăgăduit, tăgăduindu-se că El este Dumnezeu, și se leapădă pe deplin autoritatea Sa și autoritatea Cuvântului Său? Cât de mult orbește duhul de partidă chiar și pe credincioșii adevărați!

Cât de mult se cuvine din partea noastră, să ne judecăm singuri și să recunoaștem înaintea lui Dumnezeu această stare total decăzută! Dar unde se găsește așa ceva? Nici măcar acolo unde se protestează împotriva anumitor neorânduiri. Cu siguranță Cuvântul lui Dumnezeu are un drum curat pentru credință, chiar și în aceste ultime zile dinaintea judecății (2 Timotei 2, 21). Dar dacă de aceasta nu se leagă un duh zdrobit și pocăință înaintea lui Dumnezeu cu privire la starea generală, din care face parte fiecare credincios, ce valoare

¹ Adică, nu se mai țin strâns de inspirația Cuvântului și de autoritatea divină a Sfintei Scripturi și neagă dumnezeirea Domnului Isus.

are atunci înaintea lui Dumnezeu? Se va arăta numai un duh aspru, lipsit de spirit autocritic, și aceasta este lucrul cel mai rău în ochii lui Dumnezeu. Nu suferă tot trupul, fiecare mădular, când un mădular suferă (1 Corinteni 12, 26)? Este un semn de egoism și lipsă de sensibilitate, când simți numai răul pe care l-ai făcut, sau numai răul acelora cu care mergi practic pe același drum. Nu putem învăța nimic de la Daniel, Ezra, Neemia și Ieremia (Daniel 9; Ezra 9; 10; Neemia 1; 5; Ieremia 9; 13)? Să nu mergem noi mai departe decât au mers acești bărbați în judecarea răului și smerirea înaintea lui Dumnezeu, deoarece am primit mult mai mult har și mult mai multă lumină?

În necazul și zdrobirea noastră putem vedea un lucru minunat. După ce am văzut în Apocalipsa 2 și 3 că starea Adunării a devenit așa fel, că ea trebuie judecată, că sfeșnicul trebuia luat din locul lui și ea a încetat să mai fie nici cea mai mică lumină a lui Dumnezeu, vedem apoi cum ea vine din cer, îmbrăcată cu slava lui Dumnezeu. Și »lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul« (Apocalipsa 21, 11)! Din Apocalipsa 4 vedem că iaspisul vorbește despre slava lui Dumnezeu. Acolo privim cu uimire lucrarea Domnului. »Pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile locuinței morților nu o vor birui« (Matei 16). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, noi nu putem distruge lucrarea Domnului!

Capitolul 4, versetele 17b la 19: *Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos? Așa că cei ce suferă după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor, și să facă ce este bine.*

Cât de serios este gândul cu privire la judecata celor necredincioși, a acelora care nu primesc vestea bună de la Dumnezeu! Aici este numită *Evanghelia lui Dumnezeu*. Cred că se folosește această formă de exprimare, că să se arate în mod deosebit, cât de serios este dacă se respinge mesajul! *Dumnezeu* este cel care vorbește prin acest mesaj creaturilor Sale păcătoase! El le poruncește să se pocăiască, tocmai cu privire la judecata care va veni (Faptele Apostolilor 17, 30). El le promite iertarea tuturor păcatelor și în afară de aceasta, locuirea veșnică în prezența Sa (Faptele Apostolilor 3, 19; Luca 24, 47), ca urmare a pocăinței și credinței în Domnul Isus și în lucrarea Sa – în Fiul Său, pe care El Însuși L-a dat (2 Corinteni 5, 20-21), ca astfel să poată vesti păcătoșilor această veste bună. Ce îngrozitor este, când o creatură, pe lângă toate celelalte păcate ale ei, refuză să asculte de această ofertă și de rugăciunea insistentă a *Creatorului* ei.

Sfințenia și neprihănirea lui Dumnezeu sunt așa de mari, că El, chiar și la aceia care au fost ascultători de Evanghelia, și prin aceasta au parte de tot ce a lucrat harul Său, și au devenit copiii Lui, nu poate tolera nicio neascultare, ci trebuie să judece tot ce nu este în concordanță cu natura Sa sfântă. Care trebuie să fie sfârșitul acelora care se dovedesc a fi creaturi neascultătoare, ostile față de Dumnezeu? Care batjocoresc chiar și harul Lui și darul nespus de mare al Fiului Său? Pentru cei credincioși judecata se încheie în momentul când ei părăsesc pământul (Ioan 5, 24). Ei sunt supuși numai judecăților educative ale Tatălui. Când au părăsit pământul, natura lor veche păcătoasă

rămâne în urmă, tot așa și lumea. Nici satana nu merge împreună cu ei pe locul dinaintea Domnului Isus. Acolo nu mai este nevoie de nicio corectare.

Dar pentru cei necredincioși abia atunci vine judecata finală. Ei ajung la chinuri din momentul când au murit (Luca 16, 23)! Când istoria omului în responsabilitatea lui va fi încheiată, ei vor sta înaintea marelui Tron alb și vor fi judecați »după ce stă scris în cărți (cărțile lui Dumnezeu), după faptele lor«. Ei vor fi aruncați în lacul de foc, în care a fost aruncat, puțin timp înaintea lor, satana, anticristul, și ultimul împărat roman, fiara, în locul despre care Domnul Isus spune, că acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge (Matei 13, 50, Marcu 9, 46)! Acolo vor fi veșnic! Cine poate să descrie starea lor de acolo?

»Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu« (Evrei 10, 31)! Apostolul Pavel scrie: »... la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de *Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică* de la fața Domnului și de la slava puterii Lui« (1 Tesaloniceni 1, 7b-9).

Da, »dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?« Este clar, că prin »cel neprihănit« (Romani 5, 19) se înțelege cel credincios. El a primit viață din Dumnezeu și este socotit neprihănit. Cuvântul grecesc „molis” este derivat de la „molos” = „lucru, osteneală, luptă”. Se întâlnește în Faptele Apostolilor 14, 18; 27, 7,8,16; Romani 5, 7 și aici. Aici se spune că Dumnezeu face eforturi să ne ducă, pe noi, cei răscumpărați, la țintă. Desigur, în privința aceasta este exclus că Dumnezeu va rata ținta. Așa cum am văzut de mai multe ori, apostolul Petru vedere mântuirea la sfârșit. Prin aceasta se înțelege nu numai mântuirea sufletului, ci și mântuirea trupului (capitolul 1, 9), adică, când va veni Domnul și noi vom apărea împreună cu El aici pe pământ (capitolul 1, 5,13).

Ca să ne poată salva, Dumnezeu a trebuit mai întâi să dea pe Fiul Său să fie judecat pentru păcatele noastre și pentru păcatul nostru. Dar nu cred, că Tatăl nostru se referă la aceasta. Aceasta stătea în legătură cu starea noastră înainte de a fi „neprihăniți”. Aici este vorba de ispite, de încercări și de pericolele din viața noastră ca credincioși pe pământ. Sunt așa de multe obstacole, și noi înșine nu avem nicio putere să stăm în picioare.

Satana va folosi toate mijloacele lui, ca să ne facă să pierim pe cale. El are arme puternice! Puterea lui este mare, cu toate că ea nu este cea mai periculoasă, de când Domnul Isus l-a biruit. »Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi!« Dar câte șiretlicuri nu-i stau la dispoziție! Deseori se deghizează, el și robii lui, în înger de lumină (2 Corinteni 11, 14). El posedă săgeți de foc, care pot fi stinse numai cu scutul credinței, cu încrederea puternică în Tatăl și în Domnul (Efeseni 6, 16).

Ce aliați puternici are el! Lumea îi stă în totalitate la dispoziție, căci el este dumnezeul veacului acesta și prințul lumii acesteia (2 Corinteni 4, 4; Ioan 12, 31; 1 Ioan 5, 19). La aceștia se adaugă natura noastră veche, firea pământescă (carnea), care nu face nimic altceva mai bun, decât să asculte de el.

Cine poate rămâne în picioare? Și când cădem, satana este deja prezent, ca să ne acuze înaintea lui Dumnezeu. El este »pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru« (Apocalipsa 12, 10)! Așa cum am văzut, Dumnezeu nu poate nicidecum tolera păcatul la copiii Lui. El nu Se poate tăgădui singur, nici măcar din pricina noastră, înaintea lui satana! El nu

poate spune lui satana: „Nu consider ceva rău”. În domnia Sa asupra pământului, El trebuie să facă judecata în concordanță cu principiile binelui și răului. Dacă ne gândim, cine suntem noi, și cine este Dumnezeu, și că noi am fost aduși în imediata Lui apropiere și trebuie să umblăm împreună cu El, atunci vrem să spunem împreună cu ucenicii: »Cine poate atunci să fie mântuit?« Dar noi cunoaștem răspunsul Domnului. Ce este *imposibil* la oameni, este posibil la Dumnezeu. Credința noastră știe: »*Ei se înfățișează înaintea lui Dumnezeu în Sion*« (Psalmul 84, 7).

Am văzut cu lucrează Dumnezeu. Când satana a acuzat pe marele preot Iosua, din cauza hainelor lui murdare (Zaharia 3), Dumnezeu nu a zis: „Dar hainele nu sunt foarte murdare!” El pune pe aceia care stau înaintea Lui, să dezbrace pe Iosua de hainele murdare și să-l îmbrace cu haine curate, și să-i pună un turban curat pe cap. După aceea zice: »Îndepărtez de la tine nelegiuirea!« În cartea Numeri găsim căile lui Dumnezeu cu poporul Israel. Noul Testament ne spune: »Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor« (1 Corinteni 10, 11). Și care este rezultatul căilor lui Dumnezeu cu poporul Israel? Cu toată necredincioșia lui și cu tot eșecul lui, și cu toate judecățile lui Dumnezeu venite asupra lor, numărul israeliților a rămas practic același. Dar la urmă leviții s-au înmulțit cu aproape o mie (Numeri 2, 32; 26, 51)!

Da, atotputernicia lui Dumnezeu călăuzită de înțelepciunea divină și dragostea părintească a unui Dumnezeu, care este dragoste, este necesară pentru a ne conduce în siguranță printr-o lume, în care domnește satana. Noi știm de asemenea, că Dumnezeu nu o face prin exercitarea directă a puterii, ci prin mijloace morale: prin întărirea credinței noastre. Dar din Cuvântul lui Dumnezeu mai știm, că noi vom fi păziți pentru mântuire (capitolul 1, 5). Chiar dacă încercările vor fi mult mai grele, deoarece noi am fost aduși mult mai aproape de El, aceasta este totodată dovada siguranței noastre și a nemărginitei Lui dragoste de Tată pentru noi. »Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți birui« (1 Corinteni 10, 13) - »Mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său« (Psalmul 23, 3).

Dar unde va apărea cel nelegiuit și cel păcătos, care nu are parte de urmările minunate ale lucrării Domnului Isus Hristos, care nu a vrut să se împace cu Dumnezeu (2 Corinteni 5, 20), și de aceea nu are de așteptat dragoste și ajutor, ci numai răzbunarea și judecata lui Dumnezeu (2 Tesaloniceni 1, 8), și care de bună voie s-a predat total puterii și răutății diavolului?

Diavolul încearcă mereu să ne convingă că este mult mai înțelept să faci puțin ce face lumea – în orice caz, să nu arăți așa deschis, că ești creștin – căci atunci vom fi scutiți în mare parte de prigoniri, sau nu vom fi deloc prigoniți. Dar noi am văzut că prigonirile sunt în realitate judecăți și încercări din partea lui Dumnezeu. Ce nebunie este atunci, să faci ce zice satana! El ne leagă cu aceia pe care îi așteaptă o judecată mult mai grea (Geneza 14, 11-12; Geneza 19). Dumnezeu *trebuie* să judece răul. Dacă nu o face în felul acesta, atunci o va face în alt fel, dar care va fi cu mult mai greu, căci abaterea dovedește când de mult s-a îndepărtat inima de Domnul. Dacă încercăm să fugim de pedeapsa lui Dumnezeu, vom ajunge în greutăți mult mai mari!

»Cel nelegiuit și cel păcătos« se referă, după cum cred eu, la una și aceeași persoană. Înaintea ambelor substantive stă numai *un* articol, și în afară de

aceasta verbul este la singular. Cuvântul grecesc pentru »nelegiuit« („asebes”) este contrariul lui „a cinsti, a arăta respect” („sebesthai”). El arată deci, că omul care nu s-a pocăit nu cinstește pe Dumnezeu și nu-I aduce închinare. În afară de aceasta el este un păcătos, este unul care a greșit ținta vieții lui, deoarece merge pe drumul lui în neascultare de Dumnezeu. Scopul vieții unei creaturi este să slujească Creatorului ei și să-L iubească (1 Ioan 3, 4; Deuteronom 6, 5).

Versetul 19 este o consecință, care se trage din versetele anterioare: »Așa că cei ce suferă după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor, și să facă ce este bine.«

Aceasta este deci valabil numai pentru aceia care »suferă după voia lui Dumnezeu«, și nu când suferim din cauza greșelilor noastre. Aceia să-și încredințeze sufletele lui Dumnezeu, ca Creator credincios. Cuvântul „a încredința” se mai întâlnește și în 1 Timotei 1, 18, 2 Timotei 2, 2, Luca 12, 48, etc.

Dumnezeu este văzut aici ca Creator, deci în legătură cu lumea, pe care a creat-o. Știm că El nu va părăsi lucrarea mâinilor Sale. El este un Creator *credincios*. Tocmai suferințele, pe care El le lasă să vină peste ai Săi, dovedesc aceasta. De la început, intenția Lui a fost să aducă în părtășie cu Sine pe omul pe care l-a creat. Așa cum am văzut, acesta este și scopul suferințelor. Dacă ne aflăm în astfel de suferințe, plini de încredere putem să ne încredințăm sufletele Lui. El le va păzi în siguranță, cel puțin dacă o facem făcând ce este bine (1 Tesaloniceni 5, 23-24). Altfel va trebui să exercite mai multă disciplină. El are grijă de creaturile Lui, cu cât mai mult de copiii Lui! Noi L-am cunoscut în Hristos și am învățat să ne încredem în El.

Dar prin aceasta știm acum și, că El, ca Creator, este credincios și plin de dragoste pentru creaturile Lui. El nu este așa cum cred cei necredincioși despre El: aspru și poruncitor! El este marele Dătător (Ioan 4, 10; 2 Corinteni 9, 15). Vedem aici nu numai guvernarea lui Dumnezeu și acțiunile Lui în această guvernare, ci vedem pe Dumnezeu și ca Creator în legătură cu prima creație. Aceasta este temelia iudaică și nu adevărata relație creștină cu Dumnezeu. Dar cu toate acestea are o deosebită valoare pentru noi, în caracterul nostru de pelerini pe pământ.